

BLAGOSLOV KAMENA TEMELJCA FRANJEVAČKOG BOGOSLOVNOG KLERIKATA PROVINCIJE PRESVETOG OTKUPITELJA

Jedan od zasigurno važnijih događaja u osnutku Crkve bio je onaj kod Cezareje Filipove kada je Isus Kefu prozvao Petrom, Stijenom, Dragocjenošću. Od tog trenutka oko Petra se malo po malo gradi zdanje koje ni vrata paklena neće nadvladati i koje će izdržati sve navale i protivštine ovoga svijeta sve do ponovnog Kristova dolaska.

Isto je tako važno uočiti presudnost Isusove osobe koja je i sama kamen temeljac i kamen zaglavni cjelokupnog kršćanstva, ali i cjelokupnog čovječanstva. On je kamen na kojem u životu ostaju svi ljudi, i oni koji ga slijede i priznaju, i oni koji ga ne poznaju kao i oni koji mu se suprotstavljaju.

Slika o kamenu temeljcu preuzeta je iz građevinarstva jer je najbolje prikazivala ovisnost cjelokupne građevine o jednom kamenu, odnosno važnosti postavljanja pravog kamena, tj. pravog temelja da bi bilo kakva građevina mogla opstati pred eventualnim opasnostima.

Ono o čemu ćemo ovdje razmišljati jest kamen temeljac klerikata, zgrade u kojoj će živjeti franjevački bogoslovi i njihovi odgojitelji, ali možda još važnije razmišljat ćemo o temelju na kojem su ti isti bogoslovi i ti isti odgojitelji izgradili ili će izgraditi svoja intelektualna zdanja kao i ona duhovna i općenito ljudska. Razmišljat ćemo, naime, kako su od jedne Teologije, one u Makarskoj, prešli u drugu, splitsku.

Za opisati što se događalo na blagoslovu kamena temeljca klerikata nije potrebno previše riječi. Ali za opisati što taj kamen predstavlja, za otkriti koliko je vremena, truda i molitve uloženo da do blagoslova i postavljanja uopće dođe, za predvidjeti daljnji napor i rast onoga u čijim temeljima taj kamen stoji, tj. onoga čiji je sam kamen zapravo temeljac, bio bi potreban neizmjeran broj poteza perom ili bolje rečeno više dana tipkanja za kompjutorom. Zavirimo malo u taj ocean.

Sve je započelo onog trenutka kada je 1999. god. Kongregacija za katolički odgoj u Vatikanu izdala uredbu o osnivanju Katoličkog bogoslovnog fakulteta. Iako su još prije biskupi ordinariji Splitske metropolije i provincijal Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja potpisali ugovor kojim su Teologija u Splitu i Franjevačka teologija u Makarskoj ujedinjene u Katolički bogoslovni fakultet, trebalo je pričekati

dozvolu Vatikana. Nakon što je 1999. god. fakultet započeo s djelovanjem u sklopu Sveučilišta u Splitu bilo je potrebno franjevačke bogoslove i profesore adekvatno smjestiti i tu započinja ova naša priča.

Naravno da je bilo nemoguće odmah pronaći zadovoljavajuće stambene prostorije za tridesetak ljudi. Uvidjelo se da bi najisplativije rješenje bilo kupnja zemljišta i izgradnja klerikata. Za takav potez, međutim, treba vremena.

Proces prelaska iz Makarske u Split odvijao se u nekoliko etapa. Prva se ticala hotela «Dujam» koji je u vlasništvu poduzeća «Lavčević». Hotel je bio privremeno rješenje dok se ne nađe povoljno zemljište i ne dobiju potrebne dozvole za gradnju klerikata. Ubrzo je postalo jasno da će se dobivanje dozvola odužiti, a hotel nikako nije mogao dugoročno zadovoljiti fratarske potrebe, pa se ubrzo prešlo na drugu razinu. Bogoslovi i odgojitelji su prešli u samostan Sestara milosrdnica na Dobrom, gdje žive već pet godina. Samostan, premda još uvijek u izgradnji, pokazao se izvrsnim rješenjem te se više nije trebalo premještati. Naravno, dok klerikat ne bude izgrađen. Uskoro su potrebne dozvole konačno dobivene pa se moglo započeti s radom.

Dana 14. srpnja 2005. svi koji su se imalo brinuli o stvarima koje se tiču izgradnje klerikata, konačno su mogli odahnuti. U prigodno iskopanu rupu uliven je beton koji je simbolizirao kamen temeljac. To izlivanje betona samo po sebi ne bi imalo nikakvo značenje osim financijskog troška, ali kada mu se pribroje dolazak mnogih fratara te crkvenih i civilnih uglednika, kada mu se pribroje svetopisamska čitanja i blagoslovne molitve, kada mu se pribroji nagovor o. Provincijala, kada mu se pribroji pjesma skladana i ispjevana posebno za ovu prigodu, onda taj čin izlivanja poprima sasvim drugo značenje. Onda on simbolizira mnoge napore koji su urodili plodom. Onda on postaje blagoslov kamena temeljca Franjevačkog bogoslovnog klerikata Provincije Presvetog Otkupitelja. Onda on simbolizira početak i temelj nečega što će biti mjesto vjerskog, intelektualnog i kulturnog uzdizanja.

To uzdizanje neće naravno započeti tim činom niti ovisi o njemu ili o građevini koja se tim činom rađa. Ono je samo plod i nastavak višestoljetne tradicije koja je iz Makarske prešla u Split. Tradicije koja vuče svoje korijene iz mnogih franjevačkih samostana još iz XIII. stoljeća. Tradicije koja je iznjedrila mnoge britke umove, čijim se ostvarenjima i mi danas ponosimo.

Taj ponos nas tjera ne samo veličanju staroga i divljenju prošlosti, već mnogo više djelovanju u sadašnjosti i okrenutosti budućnosti. Ipak,

to djelovanje nije uvijek i ne može biti uvijek autentično, ali koliko se god činilo da naše vjersko, intelektualno i kulturno djelovanje može biti i jest krhko i neuvjerljivo, ipak tješi misao da se ide naprijed u svim segmentima baš poput ovog našeg klerikata. Jer se nalazimo u *Domu Božjem, u kojem se zazivlje ime njegovo*, u njemu i o njemu možemo radosno i pjevati.

Fra Filip Mimica